

Ο Μεγάρων και Σαλαμίνας Βαρθολομαίος. Μια ανθοδέσμη στον τάφο του

/ [Γνώμες](#)

Ο Μεγάρων και Σαλαμίνας Βαρθολομαίος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1928. Ήταν ο Βενιαμίν της πολύτεκνης οικογένειας του Βασιλείου και της Αθηνάς Κατσούρη. Το κοσμικό του όνομα ήταν Δημήτριος. Η οικογένειά του, μεγαλοαστική και ιδιοκτήτρια βιοτεχνίας μεταλλικών εκκλησιαστικών ειδών. Σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έπειτα Πολιτικές και Οικονομικές Επιστήμες στην Πάντειο.

- του Αρχιμανδρίτη Χριστόδουλου Κοκλιώτη (κληρικού Ι. Αρχιεπισκοπής Θυατείρων και Μ. Βρετανίας)

Οι, πριν την Θεολογία σπουδές του, οφείλονται κυρίως στο γεγονός ότι η

οικογένειά του, τον φανταζόταν ως το μέλλον της επιχείρησης. Το σχέδιο του Θεού ήταν διαφορετικό βέβαια. Συνδέθηκε πνευματικά με τον αοίδιμο Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα, ο οποίος τον χειροτόνησε Διάκονο στην Χίο στις 3/1/1954. Κατά την διάρκεια της Διακονίας του σπούδασε Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, υπηρετώντας ταυτόχρονα ως Διάκονος και Κατηχητής στον Ιερό Ναό Αγίου Ελευθερίου Άρεως.

Στις 27/7/1958 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στην Χίο, διορίστηκε Ιεροκήρυξ της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου και λίγο αργότερα ανέλαβε Πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως, πλησίον του γεραού Ποιμενάρχου και Γέροντός του Παντελεήμονος, του οποίου υπήρξε δεξιός βραχίων!

Την πλούσια ιεροκηρυκτική και διοικητική διακονία του στην Χίο, ανέκοψε η κοίμηση του Μητροπολίτου Παντελεήμονος το 1962 και λίγο αργότερα ο Αρχιμανδρίτης Βαρθολομαίος Κατσούρης μετετέθη στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών ως εφημέριος του Ιερού Ναού Παμμ.Ταξιάρχων Αμαλίου Ορφανοτροφείου.

Το 1966 προσελήφθη ως Γραμματέας της Ιεράς Συνόδου κατόπιν διαγωνισμού και το 1967 διορίστηκε Αρχιγραμματέων Αυτής, θέση την οποία διετήρησε έως το 1971. Τον Μάιο του 1974 εξελέγη υπό της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, πρώτος Μητροπολίτης της νεοσυστάτου Ιεράς Μητροπόλεως Μεγάρων και Σαλαμίνας. Εποίμανε την άμπελον ταύτην επί σαράντα συναπτά έτη έως της κοιμήσεώς του στις 27/8/2014.

Ο Μητροπολίτης Βαρθολομαίος είχε χαρίσματα, όπως όλοι μας άλλωστε. Αυτό όμως που είναι άξιο μνείας, είναι ότι τα χαρίσματα του Μητροπολίτη Βαρθολομαίου ήταν σπάνια και δυσεύρετα.

Σταχυολογώ πέντε, τα, κατά την άποψή μου, πιο αντιπροσωπευτικά:

1. Αφιλαργυρία.

Ο Μητροπολίτης Βαρθολομαίος ουδέποτε εισέπραξε χρήματα για Αρχιερατικές παραστάσεις. Εάν, παρά την επίμονη άρνησή του, του έδιναν κάποιο ποσόν, οι δωρητές λάμβαναν εντός ημερών, απόδειξη από το Γενικό Ταμείο Έργων Φιλαδελφείας της Μητροπόλεως.

2. Ιεροκηρυκτική δεινότητα.

Ως άριστος γνώστης της Πατερικής Θεολογίας και της αθάνατης Ελληνικής γλώσσας, ο Δεσπότης κήρυττε τον Λόγο του Θεού με αριστοτεχνικό τρόπο. Ο λόγος του πυκνός και σαφής. Τα κηρύγματά του ποτέ δεν ξεπερνούσαν τα δέκα

λεπτά και ήταν πάντοτε προετοιμασμένα. Δεν προχειρολογούσε ποτέ! Τον θυμάμαι να κηρύττει, σε προχωρημένη πλέον ηλικία, κρατώντας ανά χείρας την Καινή Διαθήκη ώστε να αποδώσει με ακρίβεια κάποια χωρία από τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου.

Ο Μακαριστός Μητροπολίτης Λαρίσης Ιγνάτιος, πνευματικό ανάστημα του Βαρθολομαίου, ακούγοντας κάποτε τον Ποιμενάρχη των Μεγαρέων και της Σαλαμίνας, να κάνει κήρυγμα σε Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία, έκθαμβος σχολίασε: «Το σημερινό κήρυγμα του Μεγάρων, θα το ζήλευε και ο Ιερός Χρυσόστομος!!»

3.Απλότητα

Δεν αγαπούσε τις υπερβολές σε τίποτε!

Τα καθαρά και περιποιημένα άμφιά του ήταν φροντίδα των εκάστοτε Αρχidiaκόνων του, κάποιες φορές του πολιού Αρχιμανδρίτη Τιμοθέου Λαϊβερά και των Ιερών Μονών της επαρχίας του, οι οποίες επί των ημερών του άνθησαν!

- Φορέστε το εγκόλπιο Σεβασμιώτατε- του λέγαμε.

-» Ξέρουν ότι είμαι ο Δεσπότης, ακόμη και το εγκόλπιο με βαραίνει πλέον» - μας απαντούσε. Προσωπικά τον θυμάμαι μόνο δύο φορές να χοροστατεί φορώντας Αρχιερατικό Μανδύα. Μια φορά στην εις Επίσκοπον χειροτονία του Λαρίσης Ιγνατίου και άλλη μια στον Εσπερινό της ονομαστικής του εορτής, που, αν δεν με απατά η μνήμη μου, » τον καταφέραμε » μαζί με τον Αρχidiaκόνό του, λέγοντάς του ότι ο Μανδύας είναι πολύ ελαφρύς.

Φαίνεται όμως ότι ζεστάθηκε κατά την διάρκεια του Εσπερινού και μετά το πέρας της Ακολουθίας, γύρισε και μας είπε με χαμογελαστό παράπονο:

» Με ξεγελάσατε».

4.Θεσμικός και ανεξάρτητος.

Επίλεκτο μέλος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος ο αοίδιμος, ομιλούσε σπανίως και πάντοτε με σοφία εντός του Ιερού Σώματος. Το λεκτικό ύφος των εγγράφων του προς «την Αγίαν και Ιεράν Συνοδον», υπερεξεχείλιζε σεβασμού και προέδιδε εκκλησιαστικό ήθος σπανίου μεγέθους. Δεν ανήκε ποτέ σε ομάδες ή παρατάξεις εντός του εκκλησιαστικού χώρου.

Αγαπούσε ανυστερόβουλα το Σεπτόν Οικουμενικόν Πατριαρχείον και τον Παναγιώτατον Οικουμενικόν Πατριάρχη κ.κ.Βαρθολομαίον, τον οποίον υπεδέχθη

δύο φορές στην επαρχία του.

Ευτύχησε να έχει εκλεκτούς συνεργάτες, κληρικούς και λαϊκούς-καρπούς των ποιμαντικών του μόχθων. Ακόμη όμως και από τους πιο στενούς του συνεργάτες, κρατούσε πάντοτε μια κάποια απόσταση.

«Να αγαπάτε με τα χέρια πίσω » μας συμβούλευε, εννοώντας να μην είμαστε ιδιαιτέρως διαχυτικοί στις συναναστροφές μας.

5. Ευγενής και αριστοκρατικός.

Η πανθομολογούμενη ευγένεια και οι αριστοκρατικοί τρόποι του, δεν προέδιδαν ελιτισμό, ούτε ήταν καρπός της μεγαλοαστικής οικογενειακής του καταγωγής.

Ταπεινά φρονώ, γι'αυτό και τα αναφέρω ως χαρίσματα, ότι είχαν πνευματική προέλευση. Αγαπούσε θερμά τον Κύριο και σεβόταν τους ανθρώπους ως εικόνες Θεού. Μιλούσε σε όλους, ανεξαρτήτως ηλικίας, στον πληθυντικό. Ο Μεγάλρων μιλούσε στον ενικό, μόνο όταν αστειευόταν ή όταν επέπληττε!

Ο χαρακτήρας του και η ευλάβειά του φαίνονταν ολοκάθαρα στην Θεία Λειτουργία. Μυσταγωγικός, απέρिटτος και άνευ υπερβολών, δεν επέτρεπε οιαδήποτε παρέκκλιση από την Τάξη της Εκκλησίας. Ουδέποτε τον είδαμε να αγγίζει την Αγία Τράπεζα ή να στηρίζεται επ'αυτής. Στεκόταν με σταυρωμένα τα χέρια τριάντα εκατοστά πιο πίσω.

Ο αείμνηστος Γέροντας ήταν ένας κεκρυμμένος αδάμας!

Το να τον θυμούνται οι άνθρωποι ή να καταγραφεί το όνομά του στις δέλτους της σύγχρονης εκκλησιαστικής ιστορίας, ήταν κάτι εντελώς ξένο ως προς τις προοπτικές του.

Θυμάμαι την, απαστράπτουσα πνευματικότητα, ρήση του αιιδίμου Οικουμενικού Πατριάρχου Δημητρίου: «Δεν επιθυμώ να με γράψη η ιστορία όταν θα πεθάνω. Ούτε να με θυμούνται οι άνθρωποι. Το μόνο που θέλω είναι να ζει το Φανάρι, για να ζωντανεύη τηνακοίμητη συνείδηση του Γένους».

Την βρίσκω να ταυτίζεται με την φιλοσοφία ζωής του Δεσπότη μας!

Πολλά, ακόμη θα μπορούσα να γράψω για τον Μεγάλρων Βαρθολομαίο!

Θα περιοριστώ όμως σε αυτά τα ολίγα, ως μία ανθοδέσμη στον τάφο του επί τη δεκάτη επετείω από της κοιμήσεώς του και ως έκφραση υλικής ευγνωμοσύνης, αφού, χειροτονώντας με στους δύο βαθμούς της Ιερωσύνης, έγινε όργανο του Θεού στην ζωή μου.